

RET TEN I SØNDERBORG

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 21. december 2018:

A

mod

Forsikring

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en tilskadekommen ved et færdselsuheld er berettiget til erstatning under sin motoransvarsforsikring og kasko- og ulykkesforsikring.

Under sagen, der er anlagt den 4. februar 2016, har A påstået Forsikring dømt til at anerkende erstatningspligten i anledning af sit uheld den 28. april 2014, herunder dels erstatning af køretøjet under henvisning til tegnet kaskoforsikring, dels erstatning for personskaden.

Forsikring har påstået frifindelse.

Oplysningerne i sagen

A forulykkede den 28. april 2014 tidligt om morgenen i sin bil, og han pådrog sig ved ulykken blandt andet hjernerystelse og brud på rygsøjlen. Ifølge politiets anmeldelsesrapport af 29. april 2014 viste uheldsstedsundersøgelsen, at bilens fører på [vej1] var kommet over i modsatte vejbane og ud i rabatten, hvor han havde mistet kontrollen over bilen og havde påkørt en af retningspilene. Herefter var bilen endt i grøften, hvor den langsomt havde boret sig længere ned i jorden og i den forbindelse var rullet rundt og endt på siden med fronten modsat køreretningen. Ifølge anmeldelsesrapporten var bagruden knust ved politiets ankomst, og A blev fundet sammenkrøllet ved bilens bagsæde. Der var ikke andre personer i bilen. Efter at A var blevet frigjort fra køretøjet, blev han kørt med ambulance til [By1] Sygehus, der af politiet blev anmodet om at tage en blodprøve af A. Blodprøven, der blev udtaget kl. 07.05, viste, at A havde en alkoholpromille på 2,11, og da politiet betragtede sagen som en soloulykke, blev A tiltalte for spirituskørsel. Under

straffesagen blev der afgivet forklaring af A og af den politiassistent, der havde udfærdiget anmeldelsesrapporten, og det fremgår af Retten i Sønderborgs dom af 7. oktober 2014, at anklagemyndigheden opgav forfølgningen, da bevisførelsen var tilendebragt. A blev som følge heraf frifundet. I maj 2014 anmeldte A ulykken til sit forsikringselskab, Forsikring, der den 27. september 2014 afviste dækning under ulykkesforsikringen med henvisning til forsikringsbetingelsernes punkt 3.14 om blandt andet selvforskyldt beruselse. Den 1. oktober 2014 afviste Forsikringen ligeledes dækning under bilforsikringen med henvisning til, at A vidste eller burde vide, at føreren var påvirket af spiritus. På trods af, at A, der lige siden ulykken har forklaret, at han ikke erindrer noget om kørslen den 28. april 2014, gjorde gældende, at han ikke kunne have været fører af bilen, fastholdt forsikringselskabet sine afslag, og retssagen blev anlagt. Under forberedelsen har sagen to gange været forelagt for Retslægerådet.

Der er under hovedforhandlingen afgivet forklaring af A og af vidnerne B og C.

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Parternes synspunkter

A har anført følgende i sit påstandsdokument:

"Nærværende sag omhandler bedømmelsen af erstatningspligten for to krav der udspringer af samme ulykke, og hvor bevisbyrden er forskellig fra sag til sag.

Der er således rejst krav under sagsøgers kasko- og ulykkesforsikring, hvor bevisbyrden for at der ikke er tale om en dækningsberettiget skade påhviler sagsøgte, samt krav under sagsøgers lovpligtige motoransvarsforsikring, hvor bevisbyrden for at der er tale om en dækningsberettiget skade påhviler sagsøger.

Fælles for de to sager gøres det gældende

at sagsøger har tegnet lovpligtig ansvars- og kaskoforsikring for køretøjet med registreringsnummer [reg.nr.], samt ulykkesforsikring på egen person, hos sagsøgte

at det forsikrede køretøj var involveret i uheld af den 28. april 2014, hvorved sagsøger pådrog sig personskade, at sagsøgte efterfølgende har afvist enhver form for sagsbehandling af sagsøgers krav - dette for såvel alvorlig personskade (motoransvarssagen, subsidiært ulykkesforsikringen), såvel som for tingsskade på det forsikrede køretøj (kaskoforsikringen) at der er tale om en forsikringsbegivenhed, herunder

- at sagsøger på uheldstidspunktet havde været på arbejde siden kl. 06.00 dagen forinden og frem til kl. ca. 23.00, men at sagsøger imidlertid ikke erindrer noget fra den pågældende dags kl. ca. 12.00,
- at uheldet er indtruffet tidligt om morgenen, den 28. april, hvor sagsøger blev fundet forulykket i det forsikrede køretøj,
- at sagsøger ved uheldet blev påført flere brud på rygsøjlen, ligesom sagsøger pådrog sig et kraftigt hovedtraume,
- at sagsøgers hoved således også ses at være blevet slået imod køretøjets tag og paneler i venstre side på passagersædet på bagsædet,
- at sagsøger herved har pådraget sig en hovedskade, der ifølge Retslægerådets udtalelse af den 3. februar 2017 har pådraget sagsøger en hjernerystelse, der igen ifølge Retslægerådets vurdering kan have medført et kortvarigt hukommelsessvigt,
- at ambulancejournalens udvisende af GCS score på 15 ikke kan sige noget nærmere om sagsøgers tilstand dels på ulykkestidspunktet, dels kognitive forhold i det hele taget, herunder hukommelsessvigt, jf. Retslægerådets udtalelser i sagen,
- at der ikke ses at være fundet blodstænk på paneler, karme, rat, sæder eller andre steder, der kan indikere, at sagsøger skulle have været placeret andre steder end på venstre bagsæde,
- at nakkestøtterne og sæderne i bilerne i øvrigt fortsat befinder sig i oprindelig position, og uden tegn på skader, som ville være opstået, såfremt sagsøger - som påstået af sagsøgte, og hvilket bestrides - havde været slynget om på bagsædet i forbindelse med ulykken,
- at sagsøger da også, i henhold til sagens bilag 1, sad fastklemt under venstre sides forsæde, og således måtte skæres fri,
- at køretøjets døre var aflåste på tidspunktet for redningsmedarbejdernes fremkomst til ulykkesstedet, imens køretøjets bagrude var totalsmadreret,
- at det forsikrede køretøjs bilnøgler aldrig blev fundet, hvorved bemærkes at der tillige var nøgler til sagsøgers private hjem samt arbejde,
- at det således har formodningen imod sig, at sagsøger - med brækket ryg flere steder - skulle have været i stand til at kravle om på bagsædet af det forsikrede køretøj, og derefter kile sig selv fast, således at det alene var muligt at komme fri ved at skære bilens plader op, samt i øvrigt bortskaffe køretøjets nøgler,

- at en sådan øvelse efter Retslægerådets besvarelse af den 3. februar 2017 ville være forbundet med betydelige og akutte smerter, som ville forværres ved bevægelse, hvilket således også har formodningen imod sig,
- at samtlige faktiske forhold i sagen således peger på, at sagsøger ikke var fører af bilen på ulykkestidspunktet.

---oooOOooo---

Til støtte for den nedlagte påstand om erstatningspligt under den tegnede kasko- og ulykkesforsikring gøres det herefter supplerende gældende

- at det bestrides at sagsøger skulle have været fører af køretøjet på uheldstidspunktet,
- at det påhviler sagsøgte at dokumentere eller sandsynliggøre, at der ikke er tale om en forsikringsbegivenhed, at denne bevisbyrde ingenlunde ses løftet,
- at ovennævnte anbringender derimod taler for, at der er tale om en forsikringsbegivenhed, idet sagsøger ikke har været fører af køretøjet, der derimod er ført af en anden,
- at sagsøgers hukommelsessvigt ikke kan ligges sagsøger til last, idet sagsøger i øvrigt har bidraget med alle de oplysninger til sagen, som sagsøger overhovedet har kunne, ligesom sagsøgers familie i flere tilfælde har hjulpet såvel politiet såvel som sagsøgte med oplysninger til sagen,
- at sagsøger således har anmeldt sit krav, og i øvrigt afgivet samtlige de for ham mulige oplysninger om uheldet, jf. Forsikringsaftalelovens § 22, jf. § 21
- at en fører af køretøjet antageligvis har medtaget køretøjets nøgler, aflåst bilen, og efterladt sagsøger,
- at sagsøger af samme årsag måtte frifindes, vel at mærke efter anklagemyndighedens påstand herom, idet
- at sagsøger beviseligt ikke har været involveret i betjeningen af det forulykkede køretøj, at der således utvivlsomt er tale om et forsikringstilfælde,
- at oplysningerne afgivet af reservelæge ved sagsøgers ankomst på skadestuen, ikke stammer fra sagsøger selv, men derimod ambulanceog politipersonale,

- at det herefter påhviler sagsøgte at sandsynliggøre, at der er tale om en dækningsundtaget skade, hvilken bevisbyrde ikke ses løftet, og endelig
- at det i øvrigt ikke kan lægges til grund, at sagsøger vidste eller burde vide, hvorvidt føreren af køretøjet var eller ikke var spirituspåvirket, idet sagsøger ikke har nogen erindring fra dagen før uheldet kl. 12.00,

---oooOOOooo---

Til støtte for den nedlagte påstand om erstatningspligt under den tegnede motoransvarsforsikring gøres det herefter supplerende gældende

- at sagsøger ved fremlæggelsen af bl.a. de optagne billeder fra bilens salon, har løftet sin bevisbyrde for at have været passager i køretøjet, idet samtlige skader og blodstænk forefindes på venstre sides bagsæde
- at sagsøger ved det alvorlige hovedtraume, der ifølge Retslægerådets vurdering af 17. februar 2017 har medført hjernerystelse, tillige har pådraget sig et hukommelsessvigt,
- at dette forhold i forsikringsmæssig henseende ikke kan ligges sagsøger til last,
- at sagens reale forhold alle peger på, at sagsøger har været passager, og således ikke fører af køretøjet,
- at dette forhold da også medførte, at Anklagemyndigheden i straffesagen imod sagsøger, valgte at nedlægge påstand om frifindelse (fremfor at overlade det til Rettens vurdering, hvorvidt sagsøger rent faktisk efter Rettens opfattelse havde været fører af køretøjet)."

Forsikring har anført følgende i sit påstandsdokument:

"Sagsøgtes anbringender deler sig i to, som følge af, at der i nærværende sag gælder en forskellig bevisbyrdevurdering i forhold til sagsøgers krav under motoransvarsforsikringen henholdsvis kasko- og ulykkesforsikringen.

I forhold til sagsøgers (formodede) krav på erstatning under motoransvarsforsikringen gøres det gældende,

- at sagsøger bærer bevisbyrden for, at sagsøger befandt sig som passager i egen bil på tidspunktet for ulykkens indtræden den 29. april 2014,
- at i mangel af andre oplysninger kan sagsøger ikke alene ved angivelsen af manglende hukommelse og det forhold, at bilens nøgler påstås at være væk, anses for at have løftet bevisbyrden for, at bilen blev ført af en (ukendt) tredjemand, som sagsøger end ikke tilnærmelsesvis har kunnet identificere endsige angive omstændighederne, hvorved tredjemand skulle have været fører, jf. herved FED2004.1368Ø, FED2006.319Ø,

FED2003.3070Ø og senest utrykte Østre Landsrets domme af 13. marts 2017 og af 4. december 2017,

- at frifindelsen af sagsøger - efter anklagemyndighedens begæring - under straffesagen er uden betydning, hvorved særligt fremhæves, at det under straffesagen påhvilede anklagemyndigheden at sandsynliggøre ud over enhver rimelig tvivl, at sagsøger var fører af bilen, hvorimod bevisbyrden under nærværende sag for, at sagsøger var passager i bilen, alene påhviler sagsøger,
- at sagsøgers henvisning til de i bilen fundne blodpletter ikke i sig selv kan sandsynliggøre, at bilen skulle have været ført af en ukendt person, hvorved fremhæves, at denne i givet fald må have forladt bilen ved at kravle mellem bilens sæder (og i givet fald herefter henover sagsøger) for at komme ud af bagruden, hvilket må anses for ganske usandsynligt,
- at sagsøger i øvrigt ikke har sandsynliggjort, at den angivelige bortkomst af bilens nøgler i sig selv kan tillægges bevismæssig betydning, hvorved fremhæves, at nøglerne kan være bortkommet under sagsøgers traumebehandling på skadestuen eller under transporten hertil, ligesom det i øvrigt må anses for usandsynligt, at en ukendt gerningsmand for eksempel skulle have forladt bilen med nøglerne for derefter at aflåse bilen, der ved redningsmandskabets ankomst blev fundet med låste døre,
- at sagsøgte derved samlet må frifindes for det af sagsøger fremsatte krav under bilens ansvarsforsikring.

I forhold til sagsøgers krav for dækning under den tegnede kaskoforsikring og ulykkesforsikring gøres det gældende,

- at Forsikring anerkender bevisbyrden for, at skaden er indtrådt ved selvforskyldt beruselse, der er undtaget i forsikringsbetingelserne, påhviler forsikringsselskabet,
- at det under hensyntagen til fraværet af enhver form for oplysning, der sandsynliggør, at bilen skulle kunne være ført af en ukendt tredjemand, må lægges til grund, at bilen er ført af sagsøger selv,
- at dette i øvrigt er i overensstemmelse med de oplysninger, som er lagt til grund af behandlende reservelæge ved sagsøgers ankomst til skadestuen, jf. bilag A, og i øvrigt også i politirapporten, jf. bilag 1,
- at det forhold, at sagsøger er blevet frifundet under straffesagen - på anklagemyndighedens begæring - i den forbindelse er uden civilretlig betydning,
- at der må lægges vægt på, at sagsøger i forhold til Forsikring har undladt at angive relevante oplysninger om sin færden forud for og i forbindelse

med ulykken, der skulle kunne sandsynliggøre, at bilen skulle have været ført af andre end sagsøger selv, jf. herved forsikringsaftalelovens § 22,

at det særligt fremhæves, at det har formodningen imod sig, at sagsøger skulle have pådraget sig svært og omfattende hukommelsestab ved ulykken, der umuliggør erindring om forholdene før og i forbindelse med ulykken som påstået af sagsøger, når han scorede 15 på GCS ved indbringelsen på skadestuen og dermed var vågen og velorienteret i tid og sted,

at henset til sagsøgers alkoholpromille på 2,11 og de faktiske forhold i forbindelse med ulykkens opståen, hvor bilen kom over i rabatten og efterfølgende grøften i modsatte vejbane, har det herefter formodningen for sig, at ulykken alene skyldtes sagsøgers selvforskyldte beruselse, idet der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om andre udefrakommende forhold, som kan afsvække denne formodning om, at beruselsen var hovedårsagen,

at sagsøger dermed ikke har krav på erstatning under ulykkes- og kaskoforsikringen i anledning af ulykken den 29. april 2014."

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse

A har under hovedforhandlingen fastholdt sin forklaring til blandt andet politiet og under straffesagen om, at han intet erindrer fra et tidspunkt omkring kl. 12.00 den 27. april 2014 og til han den efterfølgende dag kom til bevidsthed på [By1] Sygehus. Han har herunder ikke kunnet forklare, hvorledes han den 28. april 2014 kl. 07.05 kunne have en alkoholpromille i blodet på 2,11.

A var alene i den forulykkede bil, da politiet ankom til ulykkesstedet, og politiassistent D har under straffesagen forklaret, at bilen ikke bar præg af, at der havde været andre personer til stede. Af politiets anmeldelsesrapport vedrørende færdselsuheldet fremgår, at politiets vagtcentral var i telefonisk kontakt med forulykkede, indtil politiassistenten og dennes kollega kom frem til ulykkesstedet, og det fremgår endvidere, at A fortalte politiassistenten, at han havde ondt i ryggen og benene.

Der er under hovedforhandlingen afgivet forklaring af 1. reservelæge C, der forestod undersøgelsen af A, da denne blev indbragt på [By1] Sygehus den 28. april 2014 om morgenen. Ifølge lægejournalen dikterede lægen sine iagttagelser kl. 07.13, og til spørgsmål om formuleringen af det dikterede har lægen forklaret, at når han i lægejournalen har anført, "*Pt. angiver at have kørt 80 km/t, da han kom ud i grøften og trillede rund med bilen.*" betyder det, at oplysningen blev givet af A. Lægen har endvidere forklaret, at angivelsen "*GCS 15*" lidt senere i journalnotatet betyder, at han vurderede, at A var fuldt til stede og intakt i de neurologiske sanser.

Efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen, herunder navnlig forklaringen fra 1. reservelæge C, finder retten, at det er mere sandsynligt, at A var fører af bilen, da den forulykkede den 28. april 2014, end at han ikke var. Det henstår i det uvisse, hvorledes A er kommet om på bagsædet af bilen, men efter Retslægerådets udtalelse om, at A's brud på rygsøjlen ikke var til hinder for, at han kunne bevæge sig, er han enten blevet slynget om på bagsædet, da bilen rullede rundt, eller også er han kravlet derom efter ulykken, muligvis i et forsøg på at komme ud af bilen gennem den knuste bagrude.

Såvel ulykkes- som bilforsikringen undtager dækning, når skaden skyldes forsikredes/førerens beruselse, og A var ubestridt beruset på uheldstidspunktet. Da der ikke foreligger oplysninger om andre udefrakommende omstændigheder, der kan have forårsaget eller været hovedårsag til færdselsuheldet, må færdselsuheldet tilskrives A's beruselse. Som følge heraf frifindes Forsikring.

Sagsomkostningerne, der dækker forsikringsselskabets udgifter til advokatbistand, fastsættes under hensyn til den anslåede sagsværdi og sagens karakter og omfang, herunder, at sagen to gange har været forelagt Retslægerådet, til 46.875 kr. Beløbet er inkl. moms, da forsikringsselskabet ikke er momsregistreret.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Forsikring, frifindes.

Sagsøgeren, A, skal inden 14 dage til Forsikring betale 46.875 kr. i sagsomkostninger. Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Henriette Frölich
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Sønderborg, den 21. december 2018.

Conny Borup, specialfuldmægtig